

SNĚNÍ

o minulosti

Je v Dobřichovicích již tradicí, že 28. října se lidé sejdou v křížovnické residenci a vzpomenou na dávné doby, kdy se rozpadlo Rakousko-Uhersko a vznikl náš samostatný stát.

Tyhle oslavy mají spoustu aspektů, provázejí je mnohé debaty, jak co bylo a zda to bylo dobře či ne. U nás ale mají jednoho společného jmenovatele: je jím soubor Ludus musicus a zvláště jeho vedoucí F. Běhounek a „jeho parta“, čímž myslím komunitu spolupracovníků, kteří s ním páchají už prakticky od 80. let minulého století všeliké taškařice. Dobřichovické oslavy 28. října mají svoji zvláštnost. Ve státě to většinou bývá tak, že celebrity kamsi přijdou, cosi pronesou,

něco jiného přinesou a položí a týví to přímo přinese národu sedícímu na pohovkách před stolkou s mňamkami, lahváči a jiným pitím.

U nás je to už léta jinak. Většina představitelů obce je někde jinde, ale lidí – občanů se přijdou potkat.

I tak možno, každopádně je nutno ocenit, že obec sama nenechala pořadatele na holičkách a pomohla finančně, což je zcela zásadní, neboť bez toho by nebylo musiky ... Takže se omlouvám za malé rýpnutí, možná vlastně vše odpuštěno, i když ...

No a jaké to letos bylo? Těžko se to stručně hodnotí, ale prostě skvělé!

V první půlce, nazvané *Čas pečených kuřátek*, ožily příběhy vídeňského předválečného dvora a jeho jednotlivých představitelů. A to díky ukázkám z půvabné knihy Martyiny Winkelhoferové *Viribus unitis. Císař a jeho dvůr* (<https://www.kosmas.cz/knihy/159569/viribus-unitis-cisar-a-jeho-dvur/>).

Vše to doprovodila šmrncovně zahraniční musika klasiků F. Schuberta, Johanna a Josefa Strausse, J. Brahmsa, P. I. Čajkovského, E. H. Griega a dalších v podání souboru Ludus musicus.

K tomu skvěle tančili Veronika Rozhonová a Vladimír Kočí a navíc nezapomenutelný živý obraz učinila Iva Marešová.

2. část nesla název *Válečný deník*. A to už bylo jiné kafe ... Začalo to císařovým provoláním *Mým národům* a známou písní Karla Hašlera (*Vojenská*). A pak už Ondřej Kulhavý na střídačku s Janem Vaculíkem četli z válečného deníku svobodníka Antonína Fricce. Byl z Ledčic na Podřipsku a jako jeden z mnohých byl ve svých 23 letech povolán a vyrván a vytržen ze svého života s jemu

Fotografie k článku: M. Paulová

blízkými – a 27. července 1914 vyrazil na frontu. A do malého zápisníčku o rozměru 8 x 12 cm si tužkou den po dni psal drsnou a úsečnou rakousko-českou vojenskou hantýrkou krutě stručné staccatové postřehy o děsu a absurditě toho, co jemu i dalším kolem něj bylo prožiti. A rázem bylo po „pečených kuřátkách“ ...

24. září 1914 je v deníčku poslední zápis: *Ráno hned že zase půjdeme „asi“, ale opatrně, až 150 kroků před Srby.*

Laufgraben 1 pro zug, práce hezká, pak se rozlezem a zakopeme. A pak už nic ...

Ví se jen, že jistý voják Král z Ledčic prý ten den potkal tam někde na soutoku Sávy s Drinou povoz, který Antonína vezl na ošetřovnu s průstřelem břicha, což tehdy neskýtalo moc vyhlídek na přežití ...

Deníček je psán drobným písmem, vypsanou rukou a po válce se souhrou náhod dostal zpět Antonínově rodině ...

No a tak, když jsme na konec zpívali naši

sport

hymnu, byla v nás docela malá dušička.

P. S.: více najdete i na adrese: http://www.krajnický.cz/news/dopsany-denik-nedopsany-zivot/?utm_source=copy&utm_medium=paste&utm_campaign=copypaste&utm_

content=http%3A%2F%2Fwww.krajnický.cz%2Fnews%2Fdopsany-denik-nedopsany-zivot%2F
Deník A. Frice pak na adrese: <http://www.svetmysli.net/img/Denik.pdf>.

J. Matl